

god idé, fordi de styrker det praktiske samarbejde.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Steen Gade i hans vurdering af, at grænseregioner meget ofte har været fattige regioner og har været de steder, hvor man skød problemerne hen, for herregud, de ligger jo ikke lige i rigets midte. Man må vel også undre sig over, når man kører ned gennem Europa – som hr. Steen Gade også sagde – at der i virkeligheden skulle være så få fælles interesser på hver side af en politisk grænse, at man ikke kan finde ud af at samarbejde. Jeg vil bare sige, at når man kører ned langs Rhinen mod Strasbourg, må man undre sig over, at vinbonden på den tyske side skulle have mere til fælles med kontoristen i Berlin end med vinbonden på den franske side af grænsen – og omvendt: At den franske vinbonde skulle have flere fælles interesser med kontoristen i Paris end med vinbonden på den anden side. Der er erhvervsmæssige fælles interesser, der er også kulturelle, og der er en masse forskellige ting. Jo, et regionalt samarbejde er fornuftigt, hvad enten det er i Øresundsregionen eller i det sønderjyske område.

Jeg tror, det er hr. Jan Kørpe Christensen, som et par gange i dag har fortalt, at nu blev grænsen fjernet, og det blev en lav grænse, og Schengen, og puha hvad ved jeg. Jeg må i al stilfærdighed minde om, at det er altså ikke forslaget om Euroregion Schleswig, der fjerner grænsen i Sønderjylland, og det er heller ikke Maastricht-Traktaten, der har fjernet grænsen i Sønderjylland. Det vedtog den danske befolkning, da den sagde ja til EF-pakken i 1986, og dengang stemte Fremskridtspartiet i øvrigt fint for. Jeg ved godt, at man talte mere om det indre marked end om grænseområderne; men sandheden var, at det lå i den samme pakke. Det er såmænd den politik, som Fremskridtspartiet var med til at stemme for, som nu føres videre, og det synes jeg da Fremskridtspartiet skulle stå ved.

Jeg mener, at Sønderjylland bør stå som et eksempel på et godt samarbejde efter krigen.

Og sandheden er jo også, at netop samarbejdsformerne og omgangsformerne i Sønderjylland er med som et symbol i massevis af løsningsmodeller over hele Europa for mindretal og for grænseområder. Man ser op til det, der sker i Sønderjylland. Man forsøger at lære af det, der sker i Sønderjylland. Man forsøger at kopiere det, der er i Sønderjylland.

Nu står man så over for en udbygning af dette samarbejde, og så skulle man sige: Næh tak, det tør vi alligevel ikke. I stedet for at gå i spidsen og vise, at det kan lade sig gøre, og at der er styrke til og baggrund for et regionalt samarbejde, skal man nu sidde her og sådan perrittengryne, hvis ikke alt det, vi har oplevet i dag, er lokal valgkamp.

Man kunne se i fjernsynet forleden, og man hører jo også og læser i debatten, at hvis dette forslag går igennem, og hvis det sønderjyske amtsråd vedtager det, og hvad ved jeg, så rykker vi jo nærmest tilbage til den gamle Kongeågrænse. Jeg vil sige: Tænk engang, vi får Ejdergrænsen tilbage!

Det, man ikke kunne få i 1920, det får man nu. For nu får man nemlig udfordringerne, mulighederne, samarbejdet igen, der gør, at vi også kan udnytte det opland, der ligger syd for den danske grænse. Vi får et fællesskab tilbage, vi får nogle fælles interesser, og vi får et fælles lokomotiv – og det tror jeg mange sønderjyder vil være tilfredse med.

Men selvfølgelig er det let at spille på frygten. Naturligvis er det let at spille på tyskerhadet, og hvad ved jeg, og jeg giver ikke fem flade øre for de medlemmer af Folketinget, der i dag har stået og slået kors for sig og sagt: Vi har ikke noget ansvar, vi tager afstand, og vi gør det ene og det andet, når de selv har været med til i debatten også i dag at skabe en atmosfære, der hos letkøbte sjæle er med til at føre til terror og til skæren i bildæk, og hvad ved jeg.

Det er jo sandheden, at man kan altså ikke på den ene side stå og sige: Vi synes også, vi bliver rendt over ende, vi vil ikke det ene, vi vil ikke det andet, og Unionen her og dér og alle vegne og antinational, og hvad ved jeg, og så på den anden side sige, at de mennesker, der så bliver forgabt i denne tankegang og bliver forskruede på grund af denne tankegang, dem har vi ikke noget ansvar for.

Man har mange gange i verdenshistorien, og man har også i historien inden for de sidste år lært, at ord er farlige, at ord kan dræbe. At det altså ikke er sådan, at man kan være med til at gejle en politisk stemning op, og når nogle mennesker så tager en konsekvens – godt nok en vanvittig konsekvens – men tager konsekvensen af den stemning, så siger man: Det var for resten ikke rigtig vores skyld.

Man må påtage sig det ansvar, det er at gøre en debat hysterisk, og hvis man gør en debat hysterisk, må man også løbe risikoen for, at